

med den Sygekasseordning, vi nu har, har Børnene stadig, selv om de er lidende af kroniske Sygdomme, den fuldstændige Ret til at nyde Sygekassens hele Gode.

Men jo større og mere fuldkommen Hjælpen er for Hovedmængden af vore syge, desto mere bittert og uretfærdigt er det for dem, som staar udenfor Loven, og til denne Gruppe hører den langt overvejende Del af vore kronisk syge og vore Arbejdsinvalidere. At der er en ganske jævn Overgang mellem disse to Begreber, er selvfølgelig. Det foreliggende Lovforslag drejer sig jo udelukkende om Halvinvaliderne, de kronisk syge. Hvis gyldne Løfter havde kunnet hjælpe vore kronisk syge, havde der ikke været nogen Mangel paa Hjælp for dem, men hidtil er man i Opfyldelsen af disse Løfter kun naaet til Sygekasselovens § 7, der vel giver de kronisk syge Adgang til at blive optaget i en Sygekasse, men kun paa Betingelse af, at de ikke har Ret til Understøttelse for den ved Optagelsen konstaterede Sygdom. Og som det af alle de tre tidligere Ordførere har været anerkendt, ligger der endvidere i Sygekasselovens § 7 et Løfte om at bringe de kronisk syge Hjælp, idet Rigsdagen ikke fortsat kan slaa Haanden af dem og nægte dem Hjælp der, hvor de har den haardest nødig, nemlig Hjælp for selve den kroniske Sygdom. Jeg sagde, at § 7 er Slutstenen paa Hjælpen for vore kronisk syge. Den har jo kun virket i 3 Aar, og i disse Aar har den bragt nogen Hjælp til de kronisk syge. 14 750 har i den Tid kunnet indmelde sig som Medlemmer efter denne Paragrafs Ordlyd. Jeg skal i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, hvilke Sygdomme det er disse Mennesker ikke har kunnet faa Hjælp for. Det viser sig, at det for 12 pCt. var Tuberkulose, for 10 pCt. Kræft, for 34 pCt. Hjertesygdomme, for 10 pCt. Nyresygdomme og for 34 pCt. andre kroniske Sygdomme. Men med det nu forelagte Lovforslags § 3, 2det Stykke, som siger: „Bortset fra Bestemmelsen i foranstaaende Stykke er en Persons Helbredstilstand ikke til Hinder for hans Optagelse i en Sygekasse“ — ja, saa indfri vi de Løfter, som gennem Tiderne er blevet givet vore kronisk syge. Jeg skal her paa mit Partis Vegne udtale vor absolutte Tilslutning til denne Redaktion og Haabet om, at ikke praktiske Vanskeligheder skal kunne lægge nogen Sten i Vejen for denne Sags Gennemførelse. Men jeg maa desværre føje denne sidste Sætning til, thi lige fra vor første Sygekasselov af 1892 og til vor sidste i

1915 har man forsøgt i Sygekasserne at finde en Løsning af Spørgsmaalet: Hjælp til vore kronisk syge, og jeg skal tillade mig ganske kort at give en Oversigt over de Sten, som har ligget paa Vejen for vore kronisk syge gennem den lange Aar-række, hvor Sygekasseloven har været til Behandling.

Den Kommission, der udførte Forarbejde til den første Sygekasselov, udtaler: „Kasserne kan nægte at optage Folk med alvorlige kroniske eller uhelbredelige Sygdomme“. Men allerede da Regeringen paa Grundlag af Kommissionens Forslag skal stille et bestemt Forslag, staar der: „Personer, der lider af nogen betydelig kronisk eller uhelbredelig Sygdom, har ikke Adgang til Optagelse“. Den første her paa Rigsdagen, der angriber denne Ordlyd, er Berg, som ved Lovforslagets første Behandling den 16. Oktober 1890 udtaler: „Jeg indrømmer, at det har en Vanskelighed at faa dem ind under Sygekasserne, men vi kan ikke nægte, at der gives Folk med kroniske Sygdomme, som holder sig nogenlunde oven Vande endda og kun af og til kan siges at være i den Grad lidende, at de efter Reglerne kan fordre Hjælp af Sygekasserne“, hvorfor han henstiller til Tingets Overvejelse at finde en Form, hvorved ogsaa disse kan komme ind under dette humane Værk. Og allerede samme Dag gives der fra den daværende Indenrigsminister, Ingerslev, det første Løfte til vore kronisk syge, idet han siger, at vel tror han ikke, de kan optages i Sygekasserne, men han mener, at der passende kan sørges for dem paa anden Maade, ved Oprettelse af Stiftelser og Hospitaler.

Men Forslaget om de kronisk syge fik paa sin Vej flere Vanskeligheder. Thi nu kommer der fra de samvirkende Sygekassers Fællesrepræsentation en Skrivelse til Udvalgene om at modarbejde de kronisk syges Optagelse i Sygekasserne, idet der ikke i Sygekasseloven er anvist Beløb, ved Hjælp af hvilke Kasserne skulde kunne blive holdt skadesløse ved at optage dem. Det samme Synspunkt gjorde ogsaa Stadsfysikus Trautner, en af Sygekassens store Pionerer, sig til Talsmand for. Men Begivenhederne udviklede sig saaledes, at hverken den første eller den anden Sygekassekommission fik Held med Udførelsen af sit Arbejde paa dette Felt, og Aarsagen var de to Ting, som ogsaa her i det nye Forslag vil være de to Sten, som kan tænkes at vælte Sagen. Den ene var det økonomiske Spørgsmaal, der gjorde sig gæl-